

dette Lovforslag omdannet her i Folkethinget til at omhandle et saadant Statslaboratorium til Underjøgelse af Levnedsmidler. Man vil vist komme tilbage til denne Tanke og se at faae den udført snarest mulig, og dertil tilstyrkes man stærkt fra dette Udvalg, idet man maa erkende, at Arbejderne i Følge denne Lov snarest og bedst ville kunne udføres i dette Laboratorium. Endringsforslaget under Nr. 32 gaar egentlig, saavidt jeg ser, ikke ud paa at forandre Lovparagrafens Mening. Jeg tror, at Meningen med Regjeringens Forslag væsentlig har båret den Samme, men man tror at kunne udtrykke det tydeligere saaledes, at alle Sager, der anlægges i Henhold til denne Lov, skulle behandles som kriminelle Sager; altsaa ikke kunne foretages efter Realerne for Politifager. Med andre Ord, Afgangen til at afsjøre Sagen ved at vedtage en Bøde eller ved en Udvarsel eller Slikt falder bort. Der skal under alle Omstændigheder dømmes i Følge Lovens Straffebemmelser. Den samme Tanke ligger i Endringsforslaget under Nr. 35, som gaar ud paa, at Straffelovens § 278, sidste Punktum, ikke skal kunne finde Anvendelse i Følge denne Lov. Dette Punktum giver Afgang til at anvende mildere Straffe for saadanne Varesorfalstninger, der kun angaa Smaating i den daglige Handel og Wandel. Denne Lempelse af Straffelovens Hovedregel skal altsaa være afstaaren ved denne foreslaede Paragraf. Altsaa, begge disse Forslag gaa i Retning af at skjærpe Lovens Straffebirking saa meget som muligt. Det Samme er til Dels tilfattet ved de Endringsforslag, der angaa Straffebestemmelserne. Der er sat en forhøiet Maximumsbøde af 4,000 Kr., som staar i Overensstemmelse med den almindelige borgerlige Straffelov, som har 4,000 Kr. som Maximum. Derimod har man i § 2 som Minimumsgrænse for Straffen sat 100 Kr. i Stedet for 200 Kr., da de Forseelser, der omhandles i § 2, kunne være saa overordentlig smaa, at det vilde være urimeligt at anvende en saa høi Bødestraf, navnlig da den ogsaa ofte kommer til at gjælde Tjenestefolk. I Lovforslagets § 12 findes der en Maade at skjærpe Straffen paa, som utvivlsomt vil være særdeles virksom. Det er nemlig den Bestemmelse, der gaar ud paa, at en Straffedom i Følge denne Lov skal offentlig bekjendtgjøres. Det er, saavidt mig bekjendt, noget Nyt i vor Lovgivning, og det kan jo have sine Betæneligheder at komme ind paa denne Vej, der har Noget af den gamle Gabstok ved sig. Smidlertid er den ikke ukjendt i Udlandet, og navnlig har man den i Frankrig, hvor jeg har set den anvendt

i disse Dage. Der var begaaet en Forseelse imod den nye franske Smørlovgivning, og Navnet paa den Mand, der havde forjet sig, blev opslaaet paa Gadehjørnerne i, jeg veed ikke, hvor mange Kommuner. En saadan Straf vil naturligvis være særdeles virksom, den vil i Praxis sige det Samme, som at Mandens Forretning er ødelagt. Men naar nu altsaa denne Straf i Virkeligheden maa betragtes som saa meget skrap, har man ogsaa funden overveiende Betænelighed ved at lade den anvende under alle Forhold og i alle Tilfælde, og man har derfor foreslaaet den indskrænket til at bringes i Anvendelse, naar der foreligger gjentagne Forseelser imod Smørlovgivningen, eller Forseelsen vitterlig er begaaet i svigagtig Hensigt. Under disse to Betingelser have vi ikke næret Betænelighed ved at gaa ind paa denne meget drakoniske Straf.

Jeg har kun tilbage at omtale Endringsforslaget under Nr. 12, som er stillet af Mindretallet, og som gaar ud paa at forbyde Udsørsel af Kunstsmør her fra Landet, hvortil et andet Medlem af Udvalget har stillet ikke et Underendningsforslag, men et fideordnet Forslag, dog kun subsidært, og dette subsidære Forslag gaar da ud paa, at Forbudet kun skulde gjælde 3 Aar, medens det principale Forslag af Mindretallet gaar ud paa et ubetinget Forbud. Dersom det skulde vise sig, at den gjældende Lovgivning med Hensyn til Udsørsel ikke var fyldestgjørende, dersom der altsaa indtraf Tilfælde af Forsalfstning ved Udsørsel til England, da vilde det være Tidspunktet til at tage dette Spørgsmaal op og træffe skarpere Regler. Man vilde imidlertid derom kunne sige, at dersom den ene Art af Lovgivning ikke kan overholdes, hvis der sker et Brud derpaa, vil den anden Art af Lovgivningen heller ikke kunne overholdes. Kan man ikke forbyde at sende Smørret bort uden Angivelse af Navn, vil man heller ikke ved Forbudet kunne forhindre, at Udsørselen af Margarine finder Sted, selv om den er forbudt i Loven. Smidlertid kunde der maafe staffles noget større Sikkerhed i denne Henseende, og naar Spørgsmaalet kom til at foreligge i denne Stikelse, maatte man se, om man vilde gaa ind derpaa. Det har imidlertid efter min Mening overveiende Betæneligheder at give et saadant Forbud, naar det ikke kan anes for nødvendigt at gjøre det, idet man ikke kan lukke Diet for, at man ved en saadan Bestemmelse kan komme til at stade Landet. Jeg skal ikke dvæle videre ved det; jeg har hørt gjort gjældende fra flere Sider, at Udsørselsforbudet vilde foreløbig have den